

کانون علمی - فرهنگی رسانه

اساتید بخوانند!

در دانشکده / ویژه نامه ترم مجازی گذشته

در این شماره می خوانید:

/ موبایل تان تشخیص می دهد

/ در سال ۲۰۲۱ منتظر چه اتفاقاتی باشیم؟

/ مخصوص فیلم بازها، باکس آفیس!

و

ماهنامه بارقه

فکر

نشریه انجمن علمی دانشکده مهندسی برق دانشگاه صنعتی شریف

شماره سی و چهارم - اسفندماه ۱۳۹۹

شماره سی و چهارم / اسفندماه ۹۹

صاحب امتیاز: کانون علمی-فرهنگی رسانا

مدیرمسئول و سردبیر: علی آخوندی

دبیر بخش علمی: مریم صباغ

دبیر بخش فرهنگی: سینا ملک‌زاده

دبیر بخش صنعتی: مهدی نوروزی

همکاران این شماره: سیدعلی موسوی، عارفه سیف، علیرضا صفرخانی، مهران

منتظر، محمدحسن شهبازیان، عرفان نصرتی، مریم صباغ، سینا ملک‌زاده

ویراستار، صفحه آرا و طراح جلد: علی آخوندی

-فهرست مطالب-

- آنچه در ReACT گذشت / ۲
- موبایل‌تان تشخیص می‌دهد / ۴
- در سال ۲۰۲۱ منتظر چه اتفاقاتی باشیم؟ / ۶
- در دانشکده (پرونده ویژه ترم مجازی) / ۱۰
- باکس آفیس! / ۱۵

ReACT

Resana's Annual Conference of Technology

Prospects of Electrical and Electronics Engineering

آنچه در ReACT گذشت!

گزارشی از دبیر رویداد

در شرایطی کاملاً جدید رویداد باید برگزار می‌شد. شرایطی که حتی بسیاری از کنفرانس‌های مطرح رو هم با مشکل روبه‌رو کرده بود. تحریم و فشار جامعه بین‌المللی که سال‌ها بر ایران حاکم بود، شرایط رو برای ارتباط نخبگان خارج از کشور با جامعه علمی داخل کشور سخت کرده بود. با وجود راه‌های ارتباطی مجازی و همه‌گیر شدن کرونا این ارتباطات بسیار کم‌رنگ تر شد و ما به نخبگان علمی در سراسر دنیا و ایران دسترسی داشتیم.

اما پیدا کردن این افراد کار سختی بود چرا که افرادی باید برای این کنفرانس انتخاب می‌شدند که علاوه بر اینکه با تکنولوژی‌های روز دنیا آشنایی داشتند، می‌توانستند دانش و تجربیات خود را به بقیه منتقل کنند. برای اینکه این افراد را پیدا کنیم از رسانایی‌های قدیم شروع کردیم اما تا چند هفته کسی را که مناسب رویداد باشد پیدا نکردیم. چون چالش دعوت کردن افراد خیلی زود با این مشکل روبه‌رو شد، ما می‌خواستیم این رویداد برای مخاطبان سال‌های آخر کارشناسی و سال اول ارشد مناسب باشد و بنابراین رویداد

من عرفان نصرتی هستم ورودی ۹۷ برق شریف و دبیر رویداد ReACT و می‌خوام درباره‌ی اتفاقات این رویداد صحبت کنم. (ReACT) کنفرانس رسانا که امسال برای اولین در ۴ و ۵ دی با ۱۶ ارائه برگزار شد و تونست ۳۰۰ مخاطب رو به خودش جذب کنه. که بزرگترین رویداد رسانا در سال‌های اخیر بود.

عرفان نصرتی
ورودی ۹۷ کارشناسی

کنفرانس سالانه دانشکده یکی دو سالی بود که دیگه برگزار نمی‌شد و همه ما کلی سوالی بی‌پاسخ داشتیم که این سوالا به خاطر گستردگی رشته برق توی شریف به وجود اومده بود. انتخاب‌های متعددی مشکل بزرگ برای ما ایجاد کرده بود و اون تردید درباره آینده‌ای بود که انتظارمون رو می‌کشید و با این سرعت پیشرفت تکنولوژی در حوزه برق و کامپیوتر، شاید آشنا شدن با لبه‌ی تکنولوژی‌های این رشته می‌تونست قسمتی از سوال‌های ما رو برطرف کنه. پس ایده‌ی اولیه رویداد درست بعد از تشکیل شدن رسانا جدید رقم خورد.

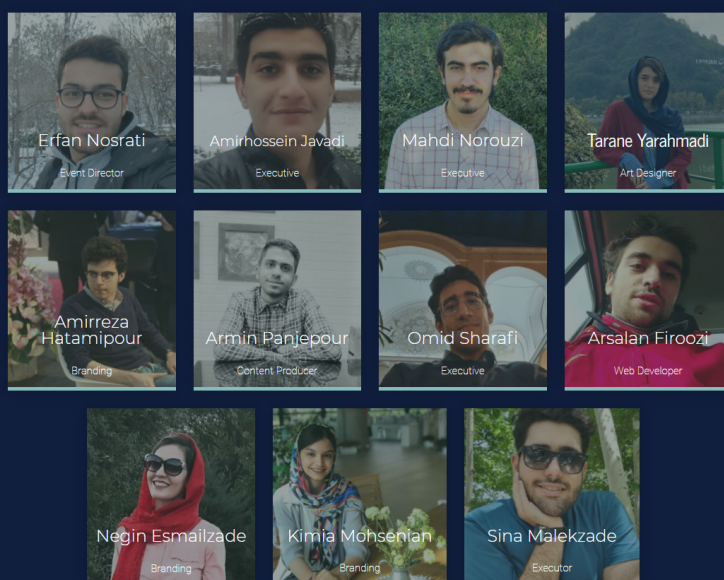
دیگری به جز سامانه دانشکده نداشتیم زیرا راه های ارتباطی دیگری فیلتر بودند و یا بستر شناخته شده ای برای دانشجویان نبودند و به نوعی جواب خود را برای برگزاری چنین برنامه هایی پس نداده بودند! این مشکل هم پس از چندی با قانع کردن مسئولین دانشگاه برای تامین زیرساخت مناسب برای برگزاری این رویداد تغییر شکل داد. کمک اساتید دانشکده در برطرف کردن این مشکل کاملاً مشهود بود.

نهایتاً رویداد در ۴ و ۵ دی پیرامون مسائل به روز حوزه برق و کامپیوتر برگزار شد و به موضوعاتی از قبیل نظریه بازی ها، اینترنت اشیا، اینترنت و بستر ۵G، یادگیری ماشین و مسائلی از این دست پرداخت. ارائه دهندگان این رویداد از جای جای کره خاکی قدم به سامانه Vclass گذاشتند و ارائه هایی پر بار و جذاب در موضوعات متنوع علمی دادند. تمام تلاش تیم اجرایی بر برگزاری هرچه بهتر و باشکوه تر رویداد بود که الحق و الانصاف تیم برگزاری از هیچ اقدامی فروگذار نکردند و با همکاری هم توانستند در این روزهای سخت رویدادی را برگزار کنند که ۹۰ درصد شرکت کنندگان از آن راضی باشند.

باید بر روی یک مرز باریک و حساس راه می رفت، نه اینکه خیلی کلی ارائه می شد و نه اینکه وارد مسائل محاسباتی و ریز قضایای علمی می شد. برای همین ما برای شروع به افرادی نیاز داشتیم که قبلاً خودشان کنفرانس داده باشند، تا هم ما مطمئن باشیم که این افراد فن بیان خوبی دارند و هم بتوانیم از تجربیات آنها در برگزاری این رویداد استفاده کنیم و ایده رویداد را پخته تر کنیم.

با پیدا کردن تنها چند مورد از این افراد ما توانستیم از طریق آنها به بسیاری از فارغ التحصیلان دانشگاه های خوب کشور که هم دانش علمی و هم فن بیان خوبی دارند دسترسی پیدا کنیم و به این ترتیب با کمک شبکه ارتباطی خود مدعوین رویداد، چالش اول خود را به خوبی و با قدرت پشت سر بگذاریم! چالش بعدی که در برابرمان قد علم کرد، چالش برگزاری رویداد بود که روز به روز برای ما پررنگ تر می شد. زیرا تخمین درستی از تعداد شرکت کننده ها در دسترس نبود و سامانه کلاس های مجازی دانشکده هم چندین هفته بود که با مشکل دست و پنجه نرم می کرد. اما چاره ی

تیم اجرایی رویداد ReACT

سر و صدای مترو یا همه‌مه مهمانه؟ موبایل‌تان تشخیص می‌دهد!

جدیدترین تراشه‌های تلفن هوشمند شرکت کوالکام (Qualcomm)، به لطف یک شرکت استارت‌آپی کوچک در انگلستان، قادر خواهند بود مناظر صوتی را شناسایی کنند. (یک منظره صوتی تصویری از محیط است که با شنیدن اصوات یک محیط در ذهن شکل می‌گیرد و می‌تواند شامل احساسی که آن طیف صوتی در شخص القا می‌کند هم باشد).

جدیدترین تراشه‌های تلفن هوشمند شرکت کوالکام (Qualcomm)، به لطف یک شرکت استارت‌آپی کوچک در انگلستان، قادر خواهند بود مناظر صوتی را شناسایی کنند. (یک منظره صوتی تصویری از محیط است که با شنیدن اصوات یک محیط در ذهن شکل می‌گیرد و می‌تواند شامل احساسی که آن طیف صوتی در شخص القا می‌کند هم باشد).

هوش مصنوعی ساخت شرکت Audio Analytic، علاوه بر تشخیص اصوات واحد، مثل زنگ هشدار آتش‌سوزی (در تصویر)، می‌تواند مناظر صوتی را هم شناسایی کند.

سال‌هاست گوشی‌های هوشمند بدون مصرف بیش از حد باتری، بی‌وقفه گوش به زنگ کلمات بیدارکننده‌ای مثل "Hey Siri" و "OK Google" هستند. این سیستم‌های بیداری توسط پردازنده‌های خاص و کم‌مصرفی اجرا می‌شوند که خود در مجموعه‌ی بزرگتری از تراشه‌های گوشی تعبیه شده‌اند. عملکرد این سیستم‌ها مبتنی بر الگوریتم‌های آموخته شده با شبکه عصبی است تا بتوانند طیف گسترده‌ای از اصوات، لهجه‌ها و الگوهای گفتاری را تشخیص دهند. اما آنها فقط کلمات بیدارکننده مخصوص خودشان را می‌فهمند در حالی که به کارگیری الگوریتم‌های گسترده‌تر و قوی‌تر تشخیص گفتار، در گرو به کارگیری پردازنده‌های قدرتمندتر تلفن همراه است.

در تاریخ ۲ دسامبر ۲۰۲۰، شرکت کوالکام اعلام کرد

«هر محیط دو ویژگی دارد. اولین ویژگی تراکم حوادث است که به تعداد اصوات موجود و احساسی که به ما منتقل می‌کنند مربوط می‌شود. مثلاً فرض کنید برای دیدن به جایی رفته‌ام که صدای پرندگان به خوبی به گوش می‌رسد. ممکن است این صداها در نظر

عارفه سیف
ورودی ۹۷ کارشناسی
دانشگاه شهید بهشتی

امکان را می‌دهد تا فقط ۴۰ کیلوپایت دریافت کرده و بدون اتصال به پردازشگر ابری و کاملاً روی گوشی همراه عمل کند.

میچل پیش‌بینی می‌کند به محض منتشر شدن این فناوری در گوشی‌های هوشمند، کاربردهای آن از امنیت و تشخیص محیط فراتر خواهد رفت. کاربردهای نه چندان دوری مانند برچسب‌گذاری محتوای رسانه‌ای (media tagging)، بازی‌ها و دسترسی آسان.

او می‌گوید در برچسب‌گذاری محتوای رسانه‌ای، سیستم می‌تواند فیلم گرفته شده با دوربین را توسط صدا جستجو کند. برای مثال یک پدر به راحتی می‌تواند کلیپ خندیدن یک کودک را پیدا کند. یا کودکان در یک بازی که از آنها می‌خواهد صدای حیوانی را در آورند، می‌توانند از این فناوری بهره ببرند و در ادامه برای انجام مراحل بازی، صفحه نمایش می‌تواند لباس مجازی مخصوص آن حیوان را به تن‌شان نمایش دهد.

و اما در دسترسی آسان، میچل این تکنولوژی را یک موهبت برای ناشنویان می‌داند، کسانی که خیلی وقت است به گوشی‌های هوشمند به عنوان دستگاه‌های کمک‌یار متکی هستند. او می‌گوید: «این تکنولوژی به آنها اجازه می‌دهد تا نه تنها صدای زنگ در، پارس سگ و آژیر خطر آتش‌سوزی را متوجه شوند بلکه آن‌ها را از یکدیگر تمیز دهند.»

آنها پیش‌بینی می‌کنند با عبور از توانایی‌های قدیمی تشخیص صوت، روی مسائلی فراتر از تشخیص رخدادها (مثل آتش‌سوزی) و محیط‌های به خصوص کار کنند. وی افزود: ما تحقیقات اولیه در این زمینه را آغاز کرده‌ایم تا سیستم ما بتواند بگوید «به نظر داری صبحانه درست میکنی» یا «انگار داری آماده میشی جایی بری» که به اپلیکیشن‌ها اجازه خواهد داد در هدایت یک سیستم امنیتی یا در تنظیم نور و گرما از این اطلاعات بهره ببرند.

خوشایند آید پس در دسته «سرزنده» قرار داده می‌شود. بعلاوه ممکن است یک محیط پر از سرو صدا باشد ولی ناخوشایند و در دسته «آشفته» طبقه‌بندی گردد.»

تیم میچل این چهار دسته‌بندی را پس از بررسی مطالعاتی پیرامون تعابیر از اصوات، برگزیدند. در ادامه آن‌ها از دادگانی مختص به کارشان و شامل ۳۰ میلیون صدای ضبط شده، برای آموزش دادن شبکه عصبی استفاده کردند. حال اینکه یک موبایل با این آگاهی نوظهور از اصوات محیط چه کاری انجام می‌دهد، وابسته به شرکت‌های سازنده‌ای است که از بستر کوالکام استفاده می‌کنند، اما میچل ایده‌هایی هم دارد.

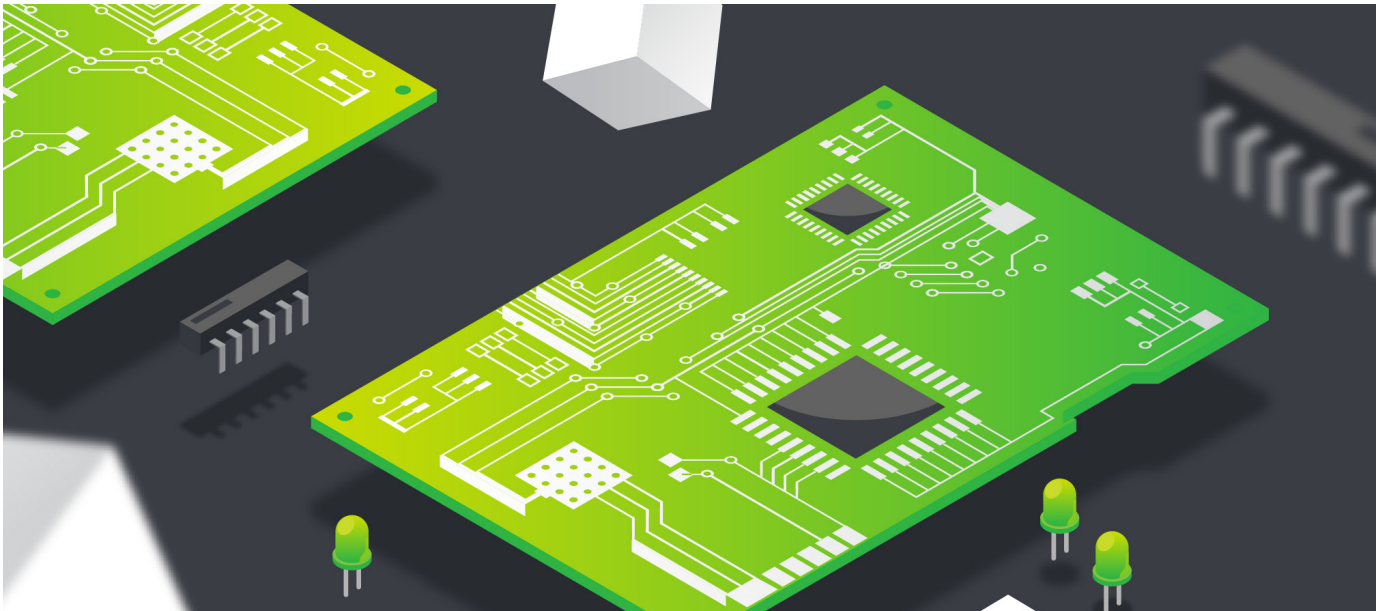
«شاید بودن در یک قطار خسته‌کننده باشد و شما را ترغیب کند درجه سیستم کاهش نویز هدفون خود را بیشتر کنید تا از شر همه‌همه‌های یکنواخت راحت شوید. اما بعد از پیاده شدن، شفافیت صوتی بیشتری لازم است تا صدای دوچرخه‌های بسته‌رسانی که با سرعت از معابر عبور می‌کنند را بشنوید و احیاناً تصادفی رخ ندهد، پس درجه سیستم کاهش نویز باید به حالت عادی برگردد.

به علاوه در یک گوشی هوشمند می‌توانید سیستم اعلانات (نوتیفیکیشن) را با توجه به محیطی که در آن قرار دارید، روی لرزش یا زنگ زدن قرار دهید یا حتی نوع موسیقی زنگ آن را با توجه به محیط انتخاب کنید.»

نویسنده مقاله، Tekla S. Perry، اولین بار دو سال پیش میچل را ملاقات کرد؛ زمانی که شرکت، نمونه‌های اولیه از عملکرد فناوری پردازش صوت در بلندگوهای هوشمند را معرفی می‌کرد. به گفته‌ی میچل از آن زمان، محصولاتی که از فناوری شرکت بهره می‌برند، در حدود ۱۵۰ کشور موجود اند. اکثر آنها سیستم‌های امنیتی و محافظتی هستند که صدای شکستن شیشه، زنگ خطر آتش‌سوزی یا گریه کودک را می‌فهمند.

به گفته میچل، این شرکت از ابزار یادگیری عمیق استفاده کرده است که اصوات را به اجزای استاندارد تجزیه می‌کند. او برای این اجزای استاندارد از اصطلاح ideophones استفاده می‌کند. البته این اصطلاح در کل معنی دیگری دارد، بازنمایی نمادین صدا در گفتار مثل «کواک» که صدای اردک است و «بنگ» که صدای انفجار.

اصوات به محض تجزیه شدن به ideophones قابل شناسایی خواهند بود، درست همانطور که دستیاران دیجیتال سیستم‌ها (مثل Siri) کلمات بیدارکننده خود را می‌شناسند. این روند به موتور نرم‌افزار ai^۳-nano این

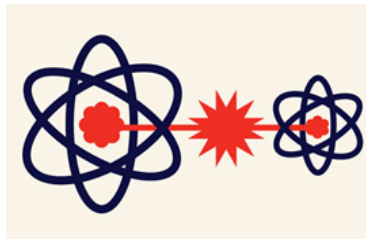

در سال ۲۰۲۱ منتظر چه اتفاقاتی باشیم؟ هائیکه جالب مهندسی برق در سال ۲۰۲۱

به چشم یا پوست انسان نفوذ نمی‌کند و انسان را متوجه ضرری نخواهد کرد. ماژول‌های لامپ Care۲۲۲ در اواخر سال ۲۰۲۰ به تولید انبوه رسید و اکنون در سال ۲۰۲۱ آنها در سایر محصولات ادغام خواهند شد؛ مانند وسایل روشنایی Acuity Brands که برای استفاده در مکان‌های مختلف از جمله دفاتر، کلاس‌ها و فروشگاه‌ها کاربرد خواهند داشت.

۲- شبکه کوانتومی، امن‌تر از همیشه!

در اوایل امسال، در یک نمایش بلند پروازانه از ارتباط کوانتومی، فوتون‌ها بین دانشگاه استونی بروک و آزمایشگاه ملی بروخاون، که هر دو در نیویورک قرار دارند، سرعت گرفتند. این مفهوم ارتباطات نسل بعدی ممکن است سرانجام امنیت بی‌سابقه‌ای را ایجاد کند، زیرا اگر کسی به سیستم انتقال ضربه زده باشد، ترفند

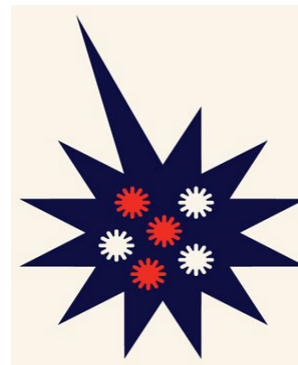

مکانیک کوانتوم این امر را آشکار خواهد کرد. در نسخه نمایشی این روش، بافرهای حافظه کوانتومی در مکان‌های

مختلفی قرار می‌گیرند و فوتون‌های موجود در این

۱- نور درخشان، نجات بشریت...

سال گذشته، نور ماورا بنفش میکرو بکش در انبارها سلاح‌هایی که برای مبارزه با ویروس کرونا استفاده می‌شود، جایی برای خود پیدا کرد. این وسایل را در نزدیکی سقف اتاق بیمارستان قرار می‌دهند و نیز جعبه‌های ضد عفونی کننده را برای

تمیز کردن تجهیزات محافظ شخصی استفاده می‌کنند، اما خطرات ناشی از نور UV-C که به مواد ژنتیکی ویروس‌ها و نیز انسان‌ها آسیب می‌رساند، مانع از استفاده گسترده آن شد. اکنون، شرکت روشنایی Ushio

که در کشور ژاپن و در شهر توکیو مستقر است، به نظر راه حلی جدید برای استفاده از این نور مفید یافته است. لامپ‌هایی که طول موج ۲۲۲ نانومتری تولید می‌کنند که میکروب‌ها را از بین می‌برد، اما

سیدعلی موسوی
ورودی ۹۷ کارشناسی
دانشگاه شهید بهشتی

۵- ربات‌ها در زیر پوست شهر

ربات‌های شرکت کننده در DARPA's Subterranean Challenge قبلاً در سه دوره مختلف آزمایش شده‌اند.

آن‌ها در تونل‌های زیرزمینی، محیط‌های شهری و شبکه‌های غارنوردی آزمایش شده‌اند. در اواخر سال ۲۰۲۱، تیم‌های SubT از سراسر جهان در یک رویداد نهایی قرار خواهند گرفت که هر سه زیر دامنه را در

یک دوره چالش یکپارچه ترکیب می‌کند و در این چالش تیم‌ها به رقابت می‌پردازند. ربات‌ها باید قابلیت انعطاف‌پذیری و استقامت خود را در محیطی پر از مانع که ارتباط آن با جهان بالای سطح زمین محدود است

نشان دهند. داریا پیش‌بینی می‌کند شرایط پاندمی در سال ۲۰۲۱ به اندازه کافی بهبود خواهد یافت تا یک رقابت فیزیکی و رو در رو امکان‌پذیر شود.

۶- مریخ چایی برای زندگی خواهد بود؟

سه فضاپیما قرار است در ماه فوریه به مریخ برسند. این یک اتفاق نیست؛ در اصل علت این زمان بندی این است که مدارهای زمین و مریخ امسال سیارات را نسبتاً به هم نزدیک کرده‌اند و باعث می‌شود سفر بین آن‌ها سریع‌تر و ارزان‌تر شود!! مأموریت Tianwen-۱ چین رساندن یک مدارپیما و یک مریخ‌نورد برای جستجوی آب در زیر سطح مریخ است.

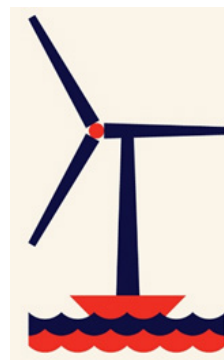
"مدارپیما امید" امارات متحده عربی برای مطالعه آب و هوای مریخ در نظر گرفته شده است و به این سیاره خواهد رسید. همچنین یک کپسول پوسته

مانند مریخ‌نورد ناسا به نام Perseverance را که به دنبال یافتن نشانه‌هایی از زندگی گذشته است، با خود حمل می‌کند. در کنار این کپسول، یک پهپاد کوچک هلیکوپتری به نام Ingenuity نیز مورد آزمایش قرار خواهد گرفت. هیچ تضمینی وجود ندارد که فضاپیما دقیق و سالم به مقصد برسد، اما میلیون‌ها زمینی

بافرها در هم تنیده می‌شوند و شبکه‌ای را تشکیل می‌دهند که طول آن می‌تواند تا ۷۰ کیلومتر برسد.

۳- توربین‌های اقیانوسی

توسعه دهندگان توربین‌های بادی و استفاده از نیروی باد دریایی کار خود را به سرعت در آب‌های عمیق در سواحل کالیفرنیا پیش می‌برند. یک سایت تولید انرژی الکتریکی در نزدیک خلیج هومبولت از ۵۰۰ تا ۱۱۰۰ متر عمق دارد. این شرایط به نسل جدیدی از توربین بادی نیاز دارد؛ توربین‌هایی که شناور هستند و با کابل‌های قوی به کف دریا متصل شده‌اند. اکنون، این فناوری

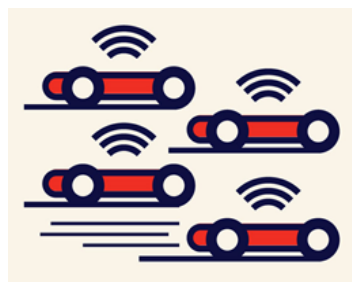

در پروژه‌های آزمایشی در سواحل اسکاتلند و پرتغال آزمایش و به اثبات رسیده است و شرکت‌های برق بادی مشتاق دسترسی به سه سایت و مکان پیشنهادی در سواحل کالیفرنیا هستند. آنها انتظار دارند اداره مدیریت انرژی اقیانوس ایالات متحده امریکا روند اجاره را حداقل

برای برخی از این سایت‌ها در سال ۲۰۲۱ آغاز کند.

۴- مسابقه اتومبیل رانی، بدون هیچ راننده‌ای!!

Indianapolis Motor Speedway معروف‌ترین پیست اتومبیل رانی جهان در ماه اکتبر میزبان رویدادی جدید و بی سابقه است؛ اولین مسابقه سرعت خودروهای بدون سرنشین!! حدود ۳۰ تیم دانشگاهی از سراسر جهان برای شرکت در چالش خودران Indy ثبت نام کرده‌اند که در آن سرعت اتومبیل‌های مسابقه‌ای تا ۳۲۰ کیلومتر در ساعت (۲۰۰ مایل در ساعت) خواهد رسید. برای به دست آوردن جایزه ۱ میلیون دلاری، تیم اول باید سریع‌تر از دیگر رقبای ۲۰ دور این پیست را در ۲۵ دقیقه یا کمتر طی کند. سیستم‌هایی که ماشین‌ها را کنترل می‌کنند تحت شرایطی آزمایش می‌شوند که قبلاً هرگز

تجربه نکرده‌اند. هم سنسورها و هم ابزارهای ناوبری باید با این سرعت فوق العاده کنار بیایند که امکان هیچ خطایی برای آنها باقی نمی‌گذارد.

در کلانشهرها به جای مرکز داده‌های عظیم سنتی در یک دانشگاه استفاده می‌کنند. این روش قابلیت انعطاف‌پذیری و دسترسی بالاتری را برای کاربران نهایی فراهم می‌کند؛ اما برای ارسال سیل داده‌ها بین مراکز مختلف و نیز بین مراکز و کاربران، به امکانات مخصوص و پرسرعتی نیاز دارد. این نیاز در سال ۲۰۲۱ با فیبر نوری 400ZR جدید تأمین خواهد شد که می‌تواند تا ۴۰۰ گیگابایت بر ثانیه را از طریق اتصالات مراکز داده با فاصله‌ای بین ۸۰ تا ۱۰۰ کیلومتر ارسال کند. Verizon یک فرآیند آزمایشی موفق را در سپتامبر گذشته به پایان رساند و کارشناسان معتقدند که در اواخر سال جاری شاهد استقرار گسترده این فیبرهای نوری و استفاده از آن‌ها خواهیم بود.

۹- تلویزیون بعدی شما یک رنگ خواهد داشت.

اگرچه سامسونگ آن را تأیید نمی‌کند، اما تحلیلگران لوازم الکترونیکی مصرفی می‌گویند که غول فناوری کره جنوبی تولید انبوه نوع جدیدی از تلویزیون را از اواخر سال ۲۰۲۱ آغاز خواهد کرد. سامسونگ در سال ۲۰۲۰ تولید تلویزیون‌های صفحه نمایش کریستال مایع (LCD) را به پایان رساند. در حال حاضر سرمایه‌گذاری این شرکت بزرگ بر روی صفحه‌های نمایشگر دیود ساطع کننده نور (OLED) با فناوری نقطه کوانتومی (QD) می‌باشد. تلویزیون‌های OLED شامل لایه‌هایی از ترکیبات آلی هستند که در

پاسخ به جریان الکتریکی، نوری را از خود ساطع می‌کنند و در حال حاضر نمرات بالایی را برای کیفیت تصویر دریافت می‌کنند. در نسل جدید تلویزیون‌های

سامسونگ، QD-OLED، تلویزیون از فناوری به کار رفته در OLED تنها برای ایجاد نور آبی استفاده می‌کند و یک لایه QD مقداری از آن نور آبی را به نور قرمز و سبز، که مورد نیاز برای ساخت تصاویر است، تبدیل می‌کند. انتظار می‌رود این فناوری نوین نمایشگرهایی را ایجاد کند که دارای روشنایی بیشتر، کنتراست بالاتر و ماندگاری بهتری نسبت به بهترین مدل‌های امروزی هستند.

منتظر رسیدن نتایج بررسی شده توسط این کاوشگران هستند.

۷- پایانی بر محتوای جعلی...

تا پایان سال، برخی از موبایل‌های اندرویدی ممکن است از ویژگی جدیدی استفاده کنند که هدف آن ایجاد اختلال در فرآیند تولید عکس‌ها و فیلم‌های دستکاری شده و فیک است. این فناوری حاصل تلاش‌های استارت‌آپی به نام Truepic (تروپیک) می‌باشد که با Qualcomm (کوالکام) در ساخت تراشه‌های خاصی برای تلفن‌های هوشمند همکاری می‌کند و به کمک

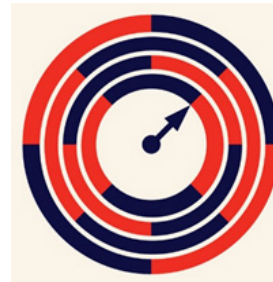

این تراشه‌ها دوربین‌های موبایل قادر به گرفتن تصاویر "تأیید شده" هستند. داده‌های پیکسلی خام، دارای مشخصه زمان و مکان خواهند بود و همه از طریق کانال‌های ایمن به پردازنده‌های سخت افزاری جداگانه ارسال می‌شوند؛ جایی که آنها مهر و موم و رمزگذاری شده،

در کنار یکدیگر قرار می‌گیرند. عکس‌ها و فیلم‌هایی که به این روش تولید می‌شوند اثبات اصالتشان را با خود حمل می‌کنند. شریف هانا، معاون تحقیق و توسعه Truepic می‌گوید: "جعل‌ها هرگز از بین نخواهند رفت. به جای تلاش برای اثبات جعلی بودن، ما در تلاش برای محافظت از محتوای واقعی هستیم."

۸- انتقال داده‌ها، نیازی پیش از پیش

در جهانی که به وسیله بیماری همه‌گیر COVID-19 تغییر شکل پیدا کرده است و بیشتر کارهای اداری، کنفرانس‌ها و سرگرمی‌ها به صورت مجازی انجام می‌شوند، مراکز داده ابری بیش از هر زمان دیگری تحت فشار قرار دارند و بایستی به رسالت سرویس‌دهی

خود عمل کنند. برای اطمینان از اینکه مردم پهنای باند مورد نیاز خود را در هر زمان که نیاز داشته باشند دارند، ارائه‌دهندگان خدمات به طور فزاینده‌ای از شبکه‌های مراکز داده کوچک‌تر

۱- اسکن مغز، همیشه و همه جا...

Kernel در سه ماه اول سال اولین دسته پنجاه تایی از دستگاه‌های تولیدی خود را برای انتخاب شرکا توزیع

می‌کند. بنیان‌گذار شرکت، برایان جانسون، امیدوار است که این فناوری قابل حمل روزی در همه جا فراگیر شود. در یکی از رویدادهای اخیر، او توضیح داد که چگونه مصرف‌کنندگان در نهایت می‌توانند از این تکنولوژی در خانه‌های خود استفاده کنند.

به دست آوردن داده‌های واقعاً با کیفیت در مورد فعالیت مغز دشوار است. امروزه محققان و پزشکان معمولاً از ماشین‌های بزرگ و گران‌قیمت مانند MRI و CT Scanner استفاده می‌کنند و به این دستگاه‌ها اعتماد دارند. در اوایل سال ۲۰۲۱، شرکت نوپای Kernel در حال راه‌اندازی دستگاهی پوشیدنی به نام Kernel Flow است که می‌تواند این روند را تغییر دهد. این دستگاه کم‌مصرف و مقرون به صرفه از نوعی طیف‌سنجی مادون قرمز نزدیک برای اندازه‌گیری تغییرات جریان خون در مغز استفاده می‌کند. در هر هدست این دستگاه، ۵۲ لیزر پالس‌های دقیق را شلیک می‌کند و

در دانشکده / اساتید حتماً بخوانند! پرونده ویژه ترم مجازی گذشته

برای تحویل تمرین‌ها، باید تمرین را روی آن میزها می‌گذاشتیم، جای خود را به صفحات آپلود دادند، برگه‌های امتحانی جای خود را به صفحه‌های گوشی و لپ‌تاپ دادند که سوالات را نمایش می‌دادند. و البته بعضی چیزها جای خود را به هیچ چیز ندادند. مثل رزرو کردن غذا در ابتدای هر هفته که جای خود را به هیچ چیز نداد. لذت بازی کردن دو سه دست PS4 با بچه‌ها در طبقه بالای شریف پلاس بعد از یک امتحان سخت که در حکم دمی آب خوردن پس از بدسگال است هم جای خود را به هیچ چیز نداد، خواب بین دو کلاس در مسجد که دیگر حرفش رانزن.

اگر از سطح مادیات عبور کنیم و افق نگاهمان را در سطح بالاتری ببریم (:، چیزهای دیگری هم می‌بینیم که جای خود را به هیچ چیز ندادند، مثلاً دیدن دوستان و رفقا و دورهمی‌های حضوری، قدم زدن در گوشه و کنار دانشگاه در یک عصر زمستان با رفیق جان این‌ها مواردی بودند که جای خود را به هیچ چیز ندادند. خلاصه سبک زندگی جدیدی بر همه ما آغاز شد، با راحتی‌ها و البته چالش‌های جدید.

از آنجایی که این بیماری دست تغییر خود را بر سر تمام گوشه و کنارهای زندگی کشیده است، بنابراین وجهی از زندگی نیست که تست کروناپیش منفی باشد. اما ما

حدوداً یک سال پیش همچنین روزهایی بود که دانشگاه گفت: نخود نخود هر که رود خانه خود. یادش بخیر، بعد از ظهر شنبه سوم اسفند ماه که پای خود را از دانشگاه بیرون گذاشتیم، چه کسی فکرش را می‌کرد که دیگر حالا حالاها قرار نیست برگردیم.

محمدحسن شهبازیان
ورودی ۹۸ کارشناسی

وقتی تعطیلات و قرنطینه خانگی شروع شد، تکلیف درس و مشق معلوم نبود، چون معلوم نبود که این تعطیلات تا کی قرار است ادامه داشته باشد، تا عید نوروز پیش رو؟ تا بعد از عید؟ یا تا شروع تابستان؟ تا انتهای تابستان؟.....

اما دانشگاه تکلیف درس و مشق را در همان روزهای اول معلوم کرد، سیستمی برپا کرد که نامش شد: آموزش مجازی! میعادگاه عاشقان هم در وی‌کلس‌ها بود. وی‌کلس‌ها موجوداتی هستند که: بگذریم، معرف حضور همه‌تان هست. برق ۳ و برق ۴ و طبقه اول اینس و جای خود را به این وی‌کلس‌ها دادند. لذت خواب روی صندلی‌های دانشگاه، پشت یک دانشجوی قدبلند که در میز جلو نشسته است، جای خود را به رخوت خواب پشت لپ‌تاپ‌ها داد، میز جلوی دفتر استاد که

درس خواندن:

اوضاع درس خواندن در شرایط کرونا، حکایت دیگری است. چراکه درس خواندن در خانه مثل سال کنکور، در ایامی که دانشگاه تعطیل است، بسیار فرق دارد با درس خواندن در خانه، در حالیکه قرنطینه هستیم. در هر دو حالت به دانشگاه نمی‌رویم و در خانه‌ایم، اما این کجا و آن کجا! شاید اولین چالشی که متوجه درس خواندن در این شرایط است، کمبودها و نواقص آموزش مجازی است که در نهایت باعث میشود میزان یادگیری مطالب در کلاس مجازی افت کرده و برای رفع این کمبود، تلاش بیشتر و دو چندان دانشجویان برای یادگیری مطالب لازم است. و اما موضوع بسیار مهم و تاثیرگذار دیگر، روحیه دانشجویان در این ایام است! روحیه‌ای که در این یک سال اخیر تحت تاثیر اتفاقات نه چندان مطلوب زیادی بوده است.

استرس اینکه هر لحظه ممکن است یکی از اعضای خانواده، فامیل، دوستان و اطرافیان به این بیماری مبتلا شود، و خدایی ناکرده اگر مبتلا شد، دوران سختی خواهد گذشت، و متأسفانه غم از دست دادن افرادی که با این بیماری از دنیا رفتند، تلویزیون را که هم روشن کنی، هر روز خبر ابتلای صدها هزار نفر و فوت ده‌ها هزار نفر را میشنوی، بعضی‌ها که به دلیل کرونا موقعیت شغلی‌شان را از دست داده‌اند و ممکن است در شرایط مالی سختی باشند، دوری از دوستان و محروم شدن از نعمت روابط اجتماعی، اینکه باید صبح تا شب در خانه قرنطینه باشی و.....

همه این‌ها مواردی است که ممکن است در نگاه اول به درس خواندن ربطی نداشته باشد، اما اتفاقاً بسیار موثر است، چرا که روحیه همه آدم‌ها (من جمله دانشجویان) تحت تاثیر این اتفاقات تلخ، ضربه خورده است و همه‌مان از نقش یک روحیه شاداب و با طراوت در کیفیت روند تحصیلی مطلعیم! که اگر

فعلاً قصد داریم درباره درس دادن، درس خواندن و درس پس دادن در دوران کرونا صحبت کنیم.

درس دادن:

اساتید برای درس دادن در آموزش مجازی هر کدام شیوه‌های مختلفی در پیش گرفتند. برخی سر کلاس از روی اسلاید درس میدهند، برخی روی اسلاید هایشان صدا ضبط می‌کنند و مطالب را توضیح میدهند، برخی دیگر روی تخته یا روی تابلت خود مینویسند. بماند که برخی دیگر از اساتید هم (به ویژه در دروس سرویس) هیچ روشی را در پیش نگرفتند و کلاس تشکیل ندادند، یا مثلاً بماند که در ابتدای ترم اعلام می‌کردند که کلاس تشکیل نمی‌شود و بروید فیلم‌های تدریس در فلان دانشگاه خارجی را ببینید، یا بماند که نیمه شب‌های جمعه فیلم تدریس خود را برای دانشجویان می‌فرستادند، (اصلاً اشاره به دانشکده خاصی در ناحیه شمال غربی دانشگاه نداریم) الحق و انصاف کیفیت ارائه دروس دانشکده‌مان قابل مقایسه با دروس سرویس نبود. کلاس‌های رفع اشکال هم در ترم زوج سال گذشته که اولین ترم کرونایی بود، کمی بلا تکلیف بود و بعد از گذشت مدتی کم‌کم راه افتاد، اما از ترم فرد سال جاری با برنامه مشخص و تقریباً قابل قبولی تشکیل می‌شد. برخی اساتید هم جهت ارتباط بیشتر با دانشجویان و رفع اشکال بهتر برای آن‌ها، گروه‌هایی در واتساپ یا تلگرام تشکیل می‌دادند و در ساعات مختلف پاسخگوی سوالات بچه‌ها بودند. حتی مورد داشتیم که ساعت ۳ و ۴ بامداد هم دانشجویان از استاد سوال پرسیده و استاد عزیز پس از چند دقیقه پاسخ داده است! در کل اساتید و دانشجویان متفق القول قبول دارند که کیفیت آموزش نسبت به وضعیت حضوری در سطح پایین‌تری است اما، اکثر اساتید تمام تلاش‌شان بر این بوده و هست که از تمام ظرفیت آموزش مجازی استفاده کنند و از این بابت شایسته تقدیر و تشکر است.

درس پس دادن:

و اما می‌رسیم به چالش برانگیزترین قسمت ماجرا، درس پس دادن یا همان ارزشیابی و امتحانات مجازی! تا پیش از این، اساتید در نحوه ارزشیابی‌شان تفاوت داشتند، اما نه به اندازه الان، برای ارزشیابی، معمولا همه اساتید بخشی از نمره را به کوییزها اختصاص می‌دادند بخشی دیگر به میانترم و قسمتی دیگر به پایانترم، اما دیگر همه با کاغذ امتحان می‌گرفتند و آن کاغذها را هم یکجا در ابتدای آزمون در اختیار دانشجویان قرار می‌دادند، یادش بخیر آن زمان‌ها که حضوری بود برای امتحان دادن می‌نشستی پشت یک صندلی، در حالیکه با اطرافیان هم از هر طرف به اندازه یک صندلی فاصله وجود داشت. برگه سوالات را بین دانشجویان پخش می‌کردند و شاید حداکثر ناعدالتی که می‌توانست رخ دهد این بود که چرا یک دانشجو که در شمال غربی سالن امتحان نشسته است از یک دانشجوی دیگر که در جنوب شرقی سالن نشسته است، برگه امتحانی را زودتر دریافت کرده؟ که این اعتراض هم خیلی به‌جا نبود! چرا که در انتهای آزمون هم به همان ترتیب برگه‌ها را جمع می‌کردند: . خلاصه برگه امتحان را که می‌گرفتی همه سوالات در اختیار بود! با قابلیت بازگشت به هر سوالی که بخواهی! در هر زمانی از آزمون! با خیال راحت می‌توانستی در ابتدای آزمون به همه سوالات یک نگاه بیندازی و از هر کدام که دوست داری شروع کنی و با هر سوال که خواستی تمام کنی. تازه در طول آزمون هم استرس اینکه نکند برگه جواب‌هایم به دست استاد نرسد را هم نداشتم! واقعا یادش بخیر، چه آزادی عملی در امتحانات وجود داشت. اما از روزی که امتحانات مجازی شد، انگار دانشگاه شریف در حوزه ارزشیابی کیلومترها از میدان "آزادی" فاصله گرفت، دیگر حتی در بعضی از امتحانات از ابتدا نمی‌توانیم بدانیم به چه سوال‌هایی قرار است پاسخ دهیم. بچه‌های دانشگاه شریف همه‌شان شاخ کنکور را شکسته‌اند، همه‌شان می‌دانند که بدیهی‌ترین و شاید

این انرژی و طراوت روحیه نباشد، شاید حوصله‌ای هم برای درس خواندن نباشد، و اگر درس خواندنی هم باشد، بازدهی زیادی ندارد! موضوع دیگر که شاید خیلی برایمان ملموس نباشد اما آن هم تاثیر زیادی در توانایی ذهن دارد، "آلودگی ذهنی" است که همین نمایشگرهای روح‌فرسای مان به‌ارمغان آورده است. در دوران آموزش مجازی به دلایل مختلف مجبور به استفاده از موبایل (و لپ‌تاپ و ...) هستیم، برای دیدن فیلم ضبط شده کلاس‌ها، مطالعه پی‌دی‌اف سورس‌ها و کتاب‌های درسی، امتحان دادن و کوییز دادن، ارتباط با دوستان از طریق شبکه‌های اجتماعی و ... همه و همه ما را مجبور به استفاده بیشتر از موبایل کرده است. مراجعه بیشتر به موبایل همانا اوتلاف وقت بیشتر در توییت و اینستاگرام و تلگرام و ... همانا! هر چقدر هم که سعی کنیم در این شبکه‌ها وقت کمتری تلف کنیم (تلاشی که معمولا با وعده "وقتی گوشی را کنار گذاشتم بیشتر درس می‌خوانم" به نتیجه نمی‌رسد) به هر حال باعث میشود همیشه درصدی از ذهن و تمرکز ما درگیر چت‌ها، حرف‌ها و اتفاقات فضای مجازی باشد و این، همان آلودگی ذهنی است که همه‌مان درگیرش هستیم. برای اینکه تاثیر این آلودگی را حس کنید، پیشنهاد میکنم حداقل یک

هفته گوشی خود را خاموش کنید و آن را در جایی دور از دسترس بگذارید تا ببینید چقدر فکر و ذهن تان آرام‌تر است! مواردی که گفته شد شاید از مهم‌ترین و تاثیرگذارترین عواملی بودند که درس خواندن مجازی را با چالش مواجه کرده است.

سختی سوالات نیست، بلکه نسبت به شرایط آزمون گرفتن و میزان اعتبار آزمون است. و اما پاسخی که برای پرسش اخیر وجود دارد این است که اساتید با این شیوه آزمون گرفتن و ارزشیابی به دنبال کاهش تقلب و افزایش ضریب اطمینان آزمون هستند، هدفی که مطلوب همه اساتید و دانشجویان است، اما غافل از اینکه با این شیوه ارزشیابی، نه تنها به هدف مورد نظر نمی‌رسیم بلکه به وضوح از آن دور می‌شویم!

در موضوع تقلب شاید بتوان دانشجویان را به سه دسته تقسیم کرد:

دسته اول افرادی که هرگز و تحت هیچ شرایطی دست به تقلب نمی‌زنند، دسته دوم افرادی که برعکس دسته اول، در هر شرایطی (حضور یا مجازی، تستی یا تشریحی و...) مرتکب تقلب می‌شوند، و اما دسته مهم سوم، افرادی هستند که قشر خاکستری را تشکیل می‌دهند و بسته به اینکه چقدر شرایط آزمون آنان را به تقلب سوق دهد، به این امر متمایل می‌شوند.

سخت کردن و غیرمنطقی کردن شرایط آزمون‌های مجازی، هیچ تاثیری در عملکرد دسته اول و دوم ندارد، ولی باعث می‌شود تا درصد بیشتری از دسته سوم، (شاید حتی بر خلاف میل خودشان) از قوانین سخت گیرانه آزمون تخلف کنند. داستان وقتی جالب‌تر می‌شود که توجه کنیم این افراد، لزوماً درس نخوان‌ها نیستند، بلکه وقتی یک دانشجوی قوی یا متوسط برای یک آزمون بسیار تلاش می‌کند تا بتواند نتیجه خوبی بگیرد، اما وقتی می‌بیند که به دلیل غیرمعقول بودن شرایط آزمون ممکن است حتی نتواند به یک نتیجه حداقلی برسد، طبیعی است که به فکر تقلب می‌افتد، تا زحمات و تلاش‌هایش پایمال نشود. در نهایت آنچه واضح است و تجربه آزمون‌های یک سال اخیر آن را به ما ثابت کرده است این است که در آزمون‌هایی که با هدف کاهش تقلب، امکان بازگشت به سوالات قبلی سلب می‌شود، زمان آزمون به شدت کم می‌شود و یا سطح سوالات بیش از حد

یکی از مهم‌ترین تکنیک‌های یک آزمون تستی مثل کنکور، آن است که سوالات را در چند دور پاسخ دهی، دور اول سوالاتی که جواب‌شان را قطعی میدانی، دور دوم سوالاتی که در دور اول کنارشان علامت زدی و ... ولی در آزمون‌هایی که در یک سال اخیر داده ایم، این حق از ما گرفته شده است. البته لزوم اطلاع از همه سوالات آزمون، مخصوص امتحانات تستی نیست و ارزشیابی‌های تشریحی هم مستلزم این قابلیت هستند.

بعد دیگر امتحانات مجازی که برای دانشجویان بسیار اذیت کننده هست، مساله زمان است.

سیاستی که غالب اساتید در یک سال اخیر به آن روی آورده‌اند، کاهش بیش از حد زمان امتحان است، آن هم به بهانه کاهش تقلب!!!! جالب است که گاهی اساتید برای توجیه وقت کم آزمون به دانشجویها یادآور می‌شوند که شما به عنوان یک مهندس فارغ التحصیل از دانشگاه شریف، باید بتوانید در مدت زمان کم سوالات را حل کنید و این نشان دهنده مهارت شما است (و از آن مهم‌تر موجب حفظ اعتبار دانشگاه میشود:)). و باز جا دارد یادآوری کنیم که بچه‌های دانشگاه شریف همه‌شان شاخ کنکور را شکسته‌اند، همه‌شان اهل سرعتی امتحان دادن هستند، می‌دانند سرعت عمل در آزمون یعنی چه، اما آیا برای ۱۹ سوال در یک درس، ۹۵ دقیقه وقت کافی است؟؟ یا مثلاً در امتحانی که صورت هر سوال آن نزدیک به نیم صفحه ۴ است و سوال چند بخش دارد و خواندن و فهمیدن آن حداقل ۵ دقیقه زمان می‌برد، آیا برای هر سوال ۲۰ دقیقه فرصت کافی است؟؟

جالب است بدانید پاسخ اساتید هم به این سوالات منفی است. سوالی که در اینجا پیش می‌آید این است که چرا با وجود اینکه هم اساتید و هم دانشجویان از این شیوه برگزاری آزمون‌های مجازی رضایت ندارند، پس چرا اوضاع تغییری نمی‌کند و ارزشیابی‌ها به شکل صحیحی انجام نمی‌شود؟ پیش از آنکه به جواب این سوال بپردازیم، که خود موضوع مفصلی است، جا دارد تاکید کنیم که اعتراضی که وجود دارد، نسبت به سطح

آنچه به ذهن می‌رسد این است که به جای توسل به روش‌هایی که حلقه امتحان را بر دانشجو تنگ‌تر می‌کند، میتوان اقداماتی انجام داد که ضمن رعایت حقوق دانشجویان، میزان تقلب را کاهش می‌دهد.

راهکار:

به عنوان مثال می‌توان بلافاصله بعد از آزمون از دانشجویان تست دوپینگ گرفت! یعنی هنگامی که هنوز تنور داغ است و امتحان تازه تمام شده، به صورت رندوم و تصادفی از میان دانشجویان، در قالب سوالات شفاهی خواسته شود که روند حل خود را توضیح داده شود، البته اجرای این فرآیند باید به گونه‌ای باشد که بیش از حد برای دانشجویان استرس‌زا نباشد، چراکه در این حالت ممکن است آدم نام خود را هم فراموش کند، چه برسد به معادلات ریاضی! اما به هر حال با اجرای این کار می‌توان تا حد بسیار خوبی صحت آزمون را سنجید.

راهکار دیگری که وجود دارد این است که در مقادیر داده‌های یک سوال برای دانشجویان مختلف، تفاوت‌های کوچک وجود داشته باشد، البته نه تفاوت‌های از پیش تعیین شده! مثلاً اینکه مقادیر یک سوال متناسب با شماره دانشجویی فرد در نظر گرفته شود، راهگشا نیست چرا که مشخص است که کدام پارامتر از سوال برای دانشجویان متفاوت بوده و با پارامتری حل کردن سوال و به اشتراک گذاشتن پاسخ، عملاً موضوع حل می‌شود. بلکه پارامترهای مختلف یک سوال برای افراد متفاوت باشد و ترجیحاً اعداد مختلف، به لحاظ رُند بودن در یک سطح باشند. با این ملاحظات اگر هم خدایی ناکرده تقلبی رخ دهد: عملاً هم فرستنده و هم گیرنده مشخص میشود! موضوع دیگر اینکه ممنوعیت استفاده از جزوه و کتاب در امتحانات مجازی، عملاً سود خاصی ندارد. نکته قابل توجه این است که اساتید گاهی برای طراحی شرایط امتحان، "آینده واقعی" دنیای مهندسی را در نظر می‌گیرند و تصمیم به برگزاری آزمون‌های تستی می‌کنند، با این استدلال که در "آینده واقعی" شما به عنوان یک مهندس باید بتوانید به جواب آخر

سخت می‌شود و ...، بر خلاف هدف اولیه، اتفاقاً درصد تقلب به دلیل دسته سوم از دانشجویان بسیار بیشتر می‌شود، و در مقابل تجربه‌های (متأسفانه) معدودی که از اعتماد اساتید به دانشجویان در آزمون‌ها وجود دارد، نشان می‌دهد که هر زمان اساتید به دانشجویان اعتماد کرده‌اند و آزمونی گرفته‌اند که دانشجو را تحت فشار قرار نداده است، درصد تقلب بسیار کمتر و در حد همان دسته دومی است که همیشه در صحنه‌اند:).

سخت گیرانه کردن شرایط آزمون، نه تنها باعث افزایش تقلب می‌شود، بلکه باعث می‌شود تا دانشجویانی که پایبند به شرایط آزمون هستند، متضرر شوند، چرا که واضح است با سفت و سخت کردن شرایط، نمره‌ای که هر کس از امتحان می‌گیرد، متناسب با خودش افت می‌کند ولی در نهایت به دلیل اینکه احتمالاً افرادی که تقلب کرده‌اند نمره‌ای بیش از حالت عادی گرفته‌اند، در نهایت میانگین آنقدر هم پایین نبوده و خبری از نمودار نیست و این وسط آن‌هایی که سالم امتحان داده‌اند و به خاطر وضعیت امتحان نتیجه مناسبی ندیده‌اند، ضرر می‌کنند. هر چند اگر نمره‌ها در نهایت نمودار هم بخورد، مساله همچنان حل نشده باقی مانده است، مساله "ارزشیابی درست" است! وقتی ارزشیابی درست نباشد، هر چند که در انتها نمرات نمودار هم بخورد، تضمینی برای واقعی بودن نمرات نیست، چراکه اگر آزمون از ابتدا بر مبنای اعتماد و در نظر گرفتن واقعیت‌ها بود، شاید نمرات خام و در نتیجه نمرات نمودار خورده هم متفاوت بود، اما با این شیوه ارزشیابی دانشجویی که سالم امتحان داده است متوجه سطح درک و تسلط خود نسبت به درس نمی‌شود.

البته این ضرر، صرفاً به بحث نمره ختم نمی‌شود، بلکه آنچه واضح است این است که وقتی یک نفر به اندازه‌ای بسیار کمتر از تلاشش نتیجه می‌بیند، آنچه برایش می‌ماند چیزی نیست جز دل‌سردی و ناامیدی!

اما در گام بعد فارغ از نحوه برگزاری آزمون، تقلب مستلزم برخورد جدی است، برخوردی بازدارنده! به عنوان مثال برخی اساتید پس از محرز شدن تقلب، یک عدد دورقمی دلخواه انتخاب کرده و یک دهم آن را به عنوان نمره نهایی برای دانشجو وارد می کنند، کاملاً جدی، بدون تعارف! البته گزینه های دیگری هم مانند D هم وجود دارد که می تواند برای سابقه دارهای این عرصه باشد.

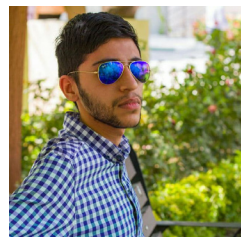
حال که یک سال از مجازی شدن همه چیز می گذرد، چه درس ها که مجازی داده اند و خوانده ایم و امتحانش را هم به هر شکلی که بوده داده ایم، اما این طور که پیداست لباس نه چندان زیبایی کرونا، اما این طور که دیگر بر تن دانشگاه است، به امید اینکه در ادامه این مسیر اعتماد متقابل را مبنای حرکت خود قرار دهیم تا اوضاع کمی قابل تحمل تر شود.

درست برسید، و لذا راه حل شما ارزشی نداشته و صرفاً جواب آخر مهم است. اما اگر قرار است شرایط امتحان را ناظر به "آینده واقعی" طراحی کنیم، باید این نکته را هم در نظر بگیریم که آنچه از یک مهندس طلب می شود، جواب آخر درست است، ولی کسی شرط و شروط نمی گذارد که برای رسیدن به جواب نهایی حق استفاده از کتاب و جزوه و ... نیست. یک مهندس در دنیای واقعی می تواند برای حل یک مساله از منابع مختلف کمک بگیرد و در نهایت به پاسخ مطلوب برسد. البته بدیهی است که کسی هم هیچ علم و مهارتی نداشته باشد، حتی با در اختیار داشتن همه کتاب ها هم نمی تواند در زمان مطلوب به پاسخ برسد. لذا استفاده از جزوه و کتاب، برای کسی که مسلط بر درس نیست، هیچ فایده ای ندارد. بنابراین به نظر می رسد آزادی استفاده از جزوه و کتاب در امتحانات می تواند بی ضرر باشد. بماند که هیچ خبری از برخورد با متقلبین نیست، که اگر بود، شاید تقلب هم کمتر می بود. پیداست که در قدم اول شرایط امتحان نباید به گونه ای باشد که دانشجو را به تقلب سوق دهد،

باکس آفیس! / برای فیلم بازها

کنیم و بعد راجع بهش بیشتر صحبت کنیم. «باکس آفیس» رو برای این استارت زدیم که شما رو بیشتر مجذوب دنیای باحال و خفن فیلم و سریال کنیم. مخاطب باکس آفیس فقط اونایی نیستن که تا حالا فیلم ندیدن یا کم دیدن بلکه روی صحبتش با همه ست. قراره راجع به جنبه های مختلف این دنیای جذاب باهاتون حرف بزنم و نکاتی که میتونه مفید باشه رو به صورت کلی به عنوان یه عضو کوچیک از فیلم بازها باهاتون درمیون بذارم. از همین اولش هم می گم که من منتقد نیستم و قرار نیست بحث حرفه ای کنم. قراره نکات و تجربیات و موضوعات قابل بحث رو به زبون ساده ی فیلم بازها بیان کنم که اثرگذاریش از کلام پیچیده نقد میتونه بیشتر باشه. ازتون

با عرض سلام خدمت همه ی دوستان برقی و آرزوی سلامتی برای همگی! همونطور که می دونین جو دانشکده ی ما یه مقدار سنگین و به شدت آمیخته به مسایل مربوط به درس ها و ددلاین های مختلف تکالیف و امتحان و نمره و ازین جور داستانس. این فضا باعث شده که یه سری از بچه ها خیلی بیش از حد درگیر درس و مسایل علمی و آموزشی دانشکده بشن و بیفتن توی مسیر تک بعدی شدن. حالا برای جلوگیری از اون اتفاق راه های متعددی وجود داره. ما تصمیم گرفتیم یکی از بهترین راه ها رو به شما دوستان معرفی

علیرضا صفرخانی
رودی ۹۷ کارشناسی

بسیار زیاد دنیای فیلم و سریاله. یعنی شما هرچقدر بیشتر واردش میشین بیشتر شما رو درگیر میکنه و اونقدر اثرات با ارزش در سراسر دنیا ساخته شده و میشه که شما یک عمر می‌تونین ازشون لذت ببرید و یاد بگیرید و به تعبیر من باهاشون زندگی کنید. چون همه چیز محدود نمیشه به اون تایمی که یه فیلمی رو می‌بینید. بعضی کاراکترها یا داستانان مدت ها توی ذهن می‌مونند و آدم حتی از مرورشونم لذت می‌بره و آموخته‌ها هم همیشه با ما همراه خواهد بود.

از تاثیر موسیقی هم بر فیلم‌ها نباید بگذریم. اگر از اون دست افراد هستین که خیلی اهل موزیک گوش کردن هستین حتما با نوای موسیقی فیلم و سریال‌ها هم ارتباط عمیقی برقرار می‌کنین. موسیقی از قوی‌ترین ابزار انتقال احساس و مفهومه که وقتی با یک داستان و سناریو همراه بشه به یه معجون فوق‌العاده برای تغذیه روح تبدیل میشه.

افرادی هم هستن که خیلی اهل خوندن کتاب‌های رمان هستن ولی با فیلم میانه خوبی ندارند. بدون تردید این دسته از افراد اگر اثرات ساخته شده بر اساس کتاب‌ها رو تماشا کنن حس میکنن که دیدن اکت یک بازیگر در خیلی موارد میتونه خیلی احساس و مفهوم بیشتری رو نسبت به خوندن یه متن به ما القا کنه. پس به دسته‌ی افراد اهل کتاب هم به شدت ورود عمیق به دنیای فیلم و سریال رو توصیه می‌کنم.

اگر فکر می‌کنین فیلم دیدن دردی از ما دوا نمی‌کنه و صرفا وقت تلف کردنه کافیه یه مدت منظم شروع کنین انجامش بدین و شک نکنین نظرتون عوض میشه و حتما جاهای خالی ای رو توی زندگی تون پر می‌کنه. حداقل برای من که اینطوری بوده و هست و قطعاً خواهد بود.

خلاصه و اصل حرفم فقط همینیه که فیلم ببینین و با فیلم زندگی کنین. در متن های بعدی سراغ جزئیات بیشتر از فیلم دیدن میریم. امیدوارم این متن و متن های آینده‌ی باکس آفیس بتونه هرچند کم شما رو به سمت فیلم دیدن بیشتر و درست سوق بده و به مرض شیرین فیلم‌بازی مبتلا کنه.

میخوام با باکس آفیس همراه باشین و امیدوارم استفاده‌ی مفید و خوب ازش بکنین و لذت ببرین. بریم سراغ مطلب اصلی‌مون که یک سواله: «چرا فیلم و سریال ببینیم؟»

سینما و تلویزیون از همون اول که به وجود اومدن هدف اصلیشون سرگرمی مردم بود و امروزه هم این هدف هنوز بسیار پررنگه و به شدت هم نیاز به سرگرمی احساس میشه. مخصوصاً راجع به ما ایرانی‌ها که خیلی درگیر مشکلات اقتصادی و روحی هستیم. بنابراین قبل از هر چیز دیگه ای فیلم و سریال با همون هدف سرگرم کردن میتونه ما رو بکشه سمت خودش تا فقط برای مدتی بتونیم از فکر این‌دنیا و مشکلاتمون دربیایم و وارد جهان اون فیلم و سریال بشیم.

حالا قسمت باحال ماجرا که دنیای فیلم و سریال رو به شدت دوست داشتنی می‌کنه اینه که یه دنیای بسیار متنوعه. یعنی هرچی بخوایم همیشه یه چیزی برای عرضه به ما داره. گاهی وقتا حالت خوب نیست و فقط میخوای شاد شی و بخندی. بعضی مواقع نیاز داری آدرنالین خونت بره بالا و هیجان زیاد رو تجربه کنی. یه وقتاییم فقط میخوای توی عمق یه درام فرو بری و فکر کنی. در تمام مواردی که مثال زدم و نزدم فیلم و سریال به ما کمک میکنه.

یه چیز مشترک بین تمام ژانرها وجود داره و اون اینه که همشون یه درسی به ما میدن. نظر شخصیم اینه که اونایی که ژانرها و یا فیلم های خاصی مثال میزنن و میگن هیچ نکته آموزنده ای نداره سخت در اشتباهن. شک نکنین که هر اثری قطعاً فکر و پیام هایی پشتش هست ولی اینکه چقدر خوب منتقل بشن دیگه بخش فنی ماجراس که به بازیگری و کارگردانی و نویسندگی و خیلی عوامل بستگی داره.

حرف اصلیم اینه که فقط با یه دنیای سرگرمی معمولی مواجه نیستیم. میشه خیلی چیزای زیادی ازش یاد گرفت که توی افکار و رفتار و زندگی ما تاثیرات به سزایی داشته باشه. الان ممکنه کسایی که کمتر فیلم دیدن فکر کنن من دارم صرفاً حرفای قشنگ شعاری میزنم اما بعد از یه مدت که جدی تر وارد این دنیا بشین قطعاً یه سری تغییرات رو حس خواهید کرد.

نکته‌ی دیگه‌ای که باید بهش اشاره کنم عمق